

и пиано; 5 струнни квартета. За цигулковата техника писалъ: 6 етюда и „Висшата лжкова техника“. Освенъ това — „Надежди“ — философски размишления за музиката и изкуството изобщо.

Капитоло, ит. *capitolo* — у италианците — лирическа поезия, състояща се отъ една редица тристишия, за вършващи съ едно четиристишие. Фротолитъ отъ началото на XVI в. съдържатъ К-ли въ музика на 3 и 4 гласа.

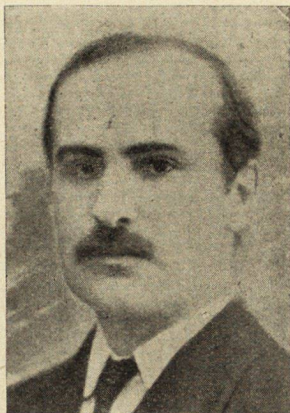
Капо, ит. *saro* = начало, глава, тѣло да С = отъ начало, знакъ за повторение на една пиеса отъ началото — до мѣстото, означено съ *fine*, или корона (☉).

Капричио, ит. *capriccio*, фр. *caprice* — видъ композиция за гласове, или инструменти, появила се въ Италия въ края на XVI в. К-тъ на Фрескобалди за органъ сж въ стилъ на fuga, а тѣзи на Скарлати Хенделъ и Бахъ — въ една свободна форма въ фуго-подобенъ стилъ. Въ нашата съвременостъ, подъ К. се разбира една музикална творба, подобна на фантазия, съ различни обрати и настроения, построена на оригинални или заимствувани теми.

Капъ, Юлиусъ — Kapp, Юлиус — музикаленъ писателъ, род. 10 окт. 1883 въ Щайнбахъ (Баденъ), училъ въ университетитъ въ Берлинъ и Мюнхенъ, сега е драматургъ и ржководителъ на печата въ Държавната опера въ Берлинъ, писалъ: „Вагнеръ и Листъ“ (1908), биографии на Вагнеръ (1910), Листъ, Берлиозъ (1914), Веберъ, Паганини (1913), Шрекеръ (1921), „Вагнеръ и женитъ“ (1912), „Листъ и женитъ“, „Тризвездие“ — Берлиозъ-Листъ-Вагнеръ“ (1920) „Операта на съвремеността“ и др. Отъ 1921 редактира списанието „Blätter der Staatsoper“ — „Листове на държавната опера“ — Берлинъ.

Караджовъ, Димитъръ — оперенъ композитъ, род. 18 ноемв. 1885 въ Пловдивъ, умр. 23 ян. 1923 въ София, училъ въ Софийското военно училище, което — влѣченъ отъ непреодолима склонностъ къмъ музиката, — напуца и отива въ чужбина, като въ продължение на дълги години учи въ Виена, Дрезденъ и Берлинъ. Между многото негови учители — най-силно влияние върху него е упражнилъ Ник. фонъ Рез-

ничекъ. Въ чужбина, той компонира три опери: „Антигона“, „Младиятъ кралъ“ и „Милкана“. Втората е играна въ Виена (Volksooper) отъ името на „Дружеството на виенските писатели“, а третата — при-

Димитъръ Караджовъ

ета въ репертуара на Будапещенската кралска опера, но настѣпилитъ военни събития попречватъ на представянето ѝ. До 1920 год. К. е ималъ постоянното си мѣстожителство въ Виена, следъ което се установява въ София. Изпълненъ съ желание да работи за възхода на оперното дѣло въ родината си, той участвува за малко въ комитета на Народната опера, и се бѣ заелъ, съ фанатична вѣра, да осъществи построяването на специална сграда за опера — по изискванията на модерната техника, на концесионни начала. Съ съдействието на тогавашния министъръ на Нар. Просвещение — Ст. Омарчевски, работата бѣ доста напреднала, но неочакваната смъртъ на К. попречи да се осъществи заветната му мечта: да види София украсена отъ една монументална театр. сграда — храмъ на оперното изкуство, за което, справедливостта изисква да се признае, че известенъ дѣлъ се пада и